

မက်ဂဝေး

Magozwe

 Lesley Koyi

 Wiehan de Jager

 Naw Thazin Hpway

 5

 မြန်မာဘာသာ my / English en

အိမ်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုအဝေး နိုင်ရုံဘီဆိုတဲ့ မှုကြီးအတွင်းမှာ အိမ်ခရေရာမဲ့ ကောင်လေးတစ်အုပ် နေထိုင်ကပြီတယ်။ သူတို့ဟာ နေရက်တိုင်းကို ကြိုပြီးနေထိုင်ရပါတယ်။ တစ်မနက်မှာ အေးလွန်းတဲ့ ပလပ်ဖောင်း ပေါ်မှာအိပ်ပြီးတဲ့နောက်သူတို့ဖျာကိုသိမ်းကပြီတယ်။ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ အမှိုက်တွဲကိုမီးရှို့ပါတယ်။ အဲဒီကောင်လေးအဖွဲ့မှာအငယ်ဆုံးကတော့ မက်ဂဝေးဖဖြစ်ပါတယ်။

...

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

မက်ဂဝေးရဲ့မိဘတို့ဆုံးသွားတော့ သူဟာ အသက် ၅နှစ်ဘဲ ရှိသေး
ပါတယ်။ သူဟာသူ့ဦးလေးနဲ့သွားနေပါတယ်။ အဲ့ဒီလူကပြောကလေး
ကိုဂရုမစိုက်ပါဘူး။ မက်ဂဝေးကိုလည်း အစားအစာတွေလှုံ့လော
က်အောင်မပေးပါဘူး။ ကောင်လေးကိုလည်း အလုပ်တွေ အများကို
လုပ်ခိုင်းပါတယ်။

...

When Magozwe's parents died, he was only five years old.
He went to live with his uncle. This man did not care about
the child. He did not give Magozwe enough food. He made
the boy do a lot of hard work.

အကယ်၍ မက်ဂဝေးက ပြောရင်းပင်ပင်တို့ ပြောပြခြင်းခံတာတို့ဆို သူ့ရဲ့ဦးလေးက ရိုက်ပါတယ်။ မက်ဂဝေးက ကျောင်းတက်ချင်ကပြောပြခြင်းပင်ပင်တို့အခါ သူ့ဦးလေးက ရိုက်နှက်ပြီး “နင်ဟာ စာသင်ဖို့ ညံ့ဖျင်းလွန်တယ်။” လို့ပြောပါတယ်။ သုံးနှစ်လောက် ထိုကဲ့သို့ဆက်ဆံခံရပြီးနောက် မက်ဂဝေးဟာ သူ့ရဲ့ ဦးလေးဆီကနေ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ သူ့ဟာ လမ်းပေါ်မှာစနေပါတယ်။

...

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, “You’re too stupid to learn anything.” After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

လမ်းမပေါ်ကဘဝဟာ ခက်ခဲပီပြင်ကောင်လေးအများစုဟာ အစားအ
 စားရဖို့နေ့စဉ်ရုန်းကန်ရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံသူတို့ဟာ ရိုက်နက်ခံ
 ရပီပြင်တစ်ခါတစ်ရံသူတို့ဟာ အဖမ်းခံရပါတယ်။ သူတို့ဖျားနာနေတဲ့အ
 ချိန်အခါတိုင်း ကူညီမယ့်သူ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအဖွဲ့ဟာ တောင်းရမ်းပီပြင်
 တော့ရလာတဲ့ငွေ၊ ပြန်လည်အသုံးချလို့ရမယ့်ပစ္စည်းနဲ့ပလတ်စတစ်
 စုံတို့ရောင်းရငွေတွေအပေါ်မှာဘဲမှီခိုနေပါတယ်။ မကြိုထိန်းချ
 ပ်ချင်နေတဲ့ အခြားပီပြင်ဘက်အဖွဲ့နဲ့ ရန်ဖြစ်မှုတွေကေလည်း သူတို့ရဲ့ဘဝ
 ကို ပိုပီပြင်ခက်ခဲလာစေပါတယ်။

...

Street life was difficult and most of the boys struggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

တစ်နေ့မှာ မက်ဂဝေးဟာ အမှိုက်ပုံထဲမှာ ရှာဖွေနေတဲ့အခါမှာ ဟောင်း
ပီနွမ်းနေတဲ့ ပုံပဋိစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရှိလိုက်ပါတယ်။ နေတိုင်း
သူဟာ ဟာအုပ်ကိုထုတ်ပြီးပုံတွေကို ကြည့်ပါတယ်။ စာတွေကိုတော့
သူဘယ်လိုဖတ်ရမလဲမသိပါဘူး။

. . .

One day while Magozwe was looking through the dustbins,
he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt
from it and put it in his sack. Every day after that he would
take out the book and look at the pictures. He did not know
how to read the words.

ပုံပငြိထဲမှာ လေယာဉ်မောင်းသမားဖဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကဲခြင်းပခြာထားပါတယ်။ မက်ဂဝေးဟာ လေယာဉ်မောင်းသမားတစ်ဦးဖဖြစ်ချင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူဟာ ပုံပငြိထဲက ကောင်လေးအဖဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ပါတယ်။

...

The pictures told the story of a boy who grew up to be a pilot. Magozwe would daydream of being a pilot. Sometimes, he imagined that he was the boy in the story.

အရမ်းအေးတဲ့တစ်ရက်မှာ မက်ဂဝေးဟာ လမ်းပေါ်မှာထပ်ပြီးတောင်း
 စားနေပါတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဆီကိုလှည့်လာပြီး
 “ဟယ်လို၊ ဦးက သောမတ်စ်ပါ။ ဦးကဒီနားမှာအလုပ်လုပ်ပါတယ်။
 အဲဒီနေရာမှာ သားတစ်ခုစားလို့ရပါတယ်။” လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။
 သူဟာ ခေါင်မိုးအပြေရောင်နဲ့ အိမ်ကိုညွှန်ပြလိုက်ပါတယ်။ သူက “အဲ
 ဒီကိုသွားပြီးအစားသောက်တဲ့စားကမြဲလား” လို့မေးလိုက်ပါတယ်။
 မက်ဂဝေးက ထိုလူကြီးကိုကညွှန်ပြီးအိမ်ကိုလည်းထပ်ကညွှန်ကာ “စား
 ရင်စားပါမယ်”လို့ပြောပြီးထွက်သွားပါတယ်။

...

It was cold and Magozwe was standing on the road
 begging. A man walked up to him. “Hello, I’m Thomas. I
 work near here, at a place where you can get something to
 eat,” said the man. He pointed to a yellow house with a
 blue roof. “I hope you will go there to get some food?” he
 asked. Magozwe looked at the man, and then at the house.
 “Maybe,” he said, and walked away.

တစ်လအကပြော အိမ်ခရေရာမဲ့ကောင်လေးတွေဟော သော်မတ်စ်ကို ခနခနမငြိတွဖေန်များလာပါတယ်။ သူဟာ လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောရတာကိုကြိုပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ရင်းမှန်ပြီး စိတ်ရှည်တဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သလို ရိုင်းပပြုံးစော်ကားတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ နေ့လည်ခင်းတွေမှာ ကောင်လေးအချို့ဟာ ခေါင်မိုးအပြန်အိမ်ကို သွားပြီးအစားအစာတွေ စတင်သုံးဆောင်ကပြီတယ်။

...

Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people’s lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

မက်ဂဝေးဟာ ပလပ်ဖောင်းပေါ်မှာထိုင်ပြီးပုံတူကေ ဩနဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ သောမတ်စ်ဟာ သူ့နားမှာထိုင်ပြီး “ပုံပင်လေးက ဘာအကကြောင်းလဲ” လို့ သောမတ်စ်က မေးလိုက်ပါတယ်။ မက်ဂဝေးက “လေယာဉ်မောင်းသမားဖြစ်လာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကကြောင်းပါ။ လို့ မက်ဂဝေးက ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သောမတ်စ်က “ကောင်လေးရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ” လို့မေးလိုက်ပါတယ်။ မက်ဂဝေးက “ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်စာမတတ်ဘူး” လို့တိုးတိုးလေးပပြောလိုက်ပါတယ်။

...

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a pilot,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “I don’t know, I can’t read,” said Magozwe quietly.

သူတို့ဟာ တွေ့တိုင်း မက်ဂဝေးဟာ သော်မတ်စ်ကို သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပုံ ပြင်ပပေးပေးပြောပြတယ်။ သူ့ဘာကဖြင့် သူ့ရဲ့ ဦးလေးဆီကထွက်ပေးရတဲ့ ပုံပြင်ဖွဲ့ပြတယ်။ သောမတ်စ်ဟာ စကားအများကြီးပြောပြပါဘူး၊ ပြီးတော့ မက်ဂဝေးကိုလည်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်းမပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သေချာနားထောင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်မိုးအပြေလေးနဲ့အိမ်မှာစားသောက်ပြီးစကားပြောပြတယ်။

...

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn't talk a lot, and he didn't tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.

မက်ဂဝေးရဲ့ ၁၀နှစ်ပဋိပြည့်မွေးနေ့မှာတော့ သောမတ်စ်ဟာ သူ့ကိုပုံ
 ပုံပြောအုပ်အသစ်တစ်အုပ်ပေးပါတယ်။ ပုံပြောလေးက ရွာလေးတ
 စ်ရွာမှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် အောင်မငြိတဲ့ဘောလုံးအားက
 စားသမားဖွဲ့လာတဲ့ အကကြောင်းဘဲဖွဲ့ပါတယ်။ သောမတ်စ်က အဲ့ဒီ
 ပုံပြောလေးကို မက်ဂဝေးအတွက် အကမြိုကမြိုဖတ်ပပြောတစ်နေ့တော့
 သူက “သားကျောင်းကိုသွားပေးစာဖတ်သင်သင့်တဲ့အချိန်ဘဲ။ ဘ
 ယ်လို့မငြိသလဲ” လို့ပြောတယ်။ သောမတ်စ်က ကလေးတွေ နေပေး
 ကျောင်းတက်လို့ရတဲ့နေရာကိုသိတယ်လို့လည်း ရှင်းပြပါတယ်။

...

Around Magozwe’s tenth birthday, Thomas gave him a new
 storybook. It was a story about a village boy who grew up
 to be a famous soccer player. Thomas read that story to
 Magozwe many times, until one day he said, “I think it’s
 time you went to school and learned to read. What do you
 think?” Thomas explained that he knew of a place where
 children could stay, and go to school.

မက်ဂဝေးဟာ နေရာအသစ်တစ်ခုအကဲဖြောင်းနဲ့ ကျောင်းသွားရမယ့်အကဲဖြောင်းကိုတွေးတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးလေးပင်ဖြာသလိုဘဲ ဘာကိုမှသင်ယူတတ်မိခြင်းမရှိ ညံ့ဖျင်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နေရာအသစ်မှာသူ့ကို ရိုက်နှက်ကရိုက်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ့ကခြောက်ရွံ့နေမိခဲ့ပါတယ်။ သူက “လမ်းပေါ်မှနေတာထက်စာရင်တော့ ပိုကောင်းမှာပါ” လို့တွေးမိလိုက်တယ်။

...

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. “Maybe it is better to stay living on the street,” he thought.

သူ့ရဲ့ကနောက်ရံစိတ်တွေကို သောမတ်စ်ကို ရင်ဖွင့်ပါတယ်။ အကဲမြဲတိုင်းမှာဘဲ လူကပြော နေရာသစ်မှာ ပိုကောင်းတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကောင်း ကောင်လေးကိုပဲပြောပါတယ်။

...

He shared his fears with Thomas. Over time the man reassured the boy that life could be better at the new place.

အဲ့ဒီနောက်တော့ မက်ဂဝေးဟာ ခေါင်မိုးအစိမ်းနဲ့ အိမ်ရဲ့အခန်းထဲကို ပြောင်းလာပါတယ်။ သူဟာ အခန်းကိုအခြားကောင်လေး ၂ယောက်နဲ့ ပေါင်းနေပါတယ်။ အဲ့ဒီအိမ်မှာ ကလေး ၁၀ယောက်ရှိပါတယ်။ အန်တီ ကေစီအပါအဝင်သူရဲ့ ယောက်ျား၊ ခွေးသုံးကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ ဆိတ်အိုက်ပြောင်ကောင်ရှိပါတယ်။

...

And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

မက်ဂဝေးဟာ ကျောင်းစတင်ပို့အရမ်းကို ခက်ခဲခဲ့ပါတယ်။ လိုက်မှရမယ့်စားတွဲလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဟာ အရုံးပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ ပုံပင်ြထဲကလေးယာဉ်မောင်းသမားနဲ့ ဘောလုံးအားကစားသမားအကဲြောင်းတွဲပေးြနေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လိုဘဲ သူ့ဟာ အရုံးမပေးခဲ့ပါဘူး။

...

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

မက်ဂဝေးဟာ ကျောင်းက ပုံပြဋ္ဌာန်အုပ်တစ်အုပ်ကို ယူပြီး ခေါင်းမိုးအစိမ်းလေးနဲ့ အိမ်ရိတ်တံ ခံပြာမှာ ထိုင်ဖတ်နေပါတယ်။ သောမတ်စ်ဟာ လာပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သောမတ်စ်က “ပုံပြဋ္ဌာန်အုပ်လေးက ဘာအကြောင်းလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ မက်ဂဝေးက “ကောင်လေးတစ်ယောက် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းပါ” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ သောမတ်စ်က “ကောင်လေးရဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။ မက်ဂဝေးက အပျိုလေးနဲ့ “သူ့ရဲ့ နာမည်က မက်ဂဝေးပါ” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

...

Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a teacher,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “His name is Magozwe,” said Magozwe with a smile.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

မာဂ်ဂဝး

Magozwe

 Lesley Koyi

 Wiehan de Jager

 Naw Thazin Hpway (my)

